

sbírka ZPĚVY PÁTEČNÍ

„Moje barva červená a bílá“.

Ten rudý prapor náš s tím bílým vedle polem –
jak bije, šlehá po svém bidle holém!
Hned plapolavě v rušnou dál se nese,
hned truchle choulí se a zimničně se třese,
a barva barvu v divé honbě stíhá,
až v očích, ve lbi, v srdci se nám míhá.
Viz – viz! teď ve výši se vzdmula krev
a po ní varem tryskla bílá pěna! –
teď vítr zadul – náhle nový zjev –
hle návěj sněhu, krví pokropená! –
a teď jak bílá holubice by se byla vznesla
a mihem do plamenů sražena zas klesla! – –
myšlénku volá, myšlénku nám drtí
hned vedle barvy života ta hrozná barva smrti.

Ej vždyť ten prapor jak ty naše děje!
Když kroniku svou drahou do ruky si berem,
tu jedna stránka, jak když anděl sám ji píše
a psána brkem z bělostného jeho křídla,
však druhá psána již zas rudým ďábla perem
a namočeným v kouřná pekel vřídla.
A jaké děje, taký ten náš lid!
zlo – dobro, démon – bůh jej žilobně probíhá,
dnes jak by zářné z úběle byl slit
a zítra tělo ssedlou krví plíhá.

Tvář jeho chvílí červená a druhou chvílí bledá,
dnes bílé křtěňátko – kmet zítra ubodaný,
dnes jasný učitel, jež lidstvo k nebi zvedá –
a zítra mučedník zas lůze ve psí daný.
Tak kolotáme vratkým životem se stále,
nám každý bílý den se do červánků zmhouří,
a červánky – ach víme – novou věští bouři:
bij, prapore, jen bij, toť osud tvůj – bij dále!

Dvě číše zvedám květně pozavilé,
v té jedné víno červené a v druhé víno bílé:
vy barvy dvě, dvě světla, přes věky nám svěťte
a národ bojem, mírem k slávy chrámům ved'te!
A pakli lidstvo po zemi se hlubným mořem vlní,
Čech bílý, rudý korál buď, jenž moře vzdorně plní;
a pakli lidstvo výši se jak alpstvo nad tou zemí,
Čech buď Mont blanc a Mont rosa a zvýšen nade všemi;
a pakli lidstvo podobá se nebes hvězdné tváři,
Čech buď v ní jitřenkou a rudým Marsem září! –
Let' vzhůru, prapore náš rudě svěží!

Jak Spartáné v svém rudém bitev kroji
pod tebou Čechové at' s mečem v ruce stojí –
ty ved' nás, k předu leť a vrahy oslň, sežži!
Leť vzhůru, prapore náš mléčně bílý,
Přemyslův orle plný vzdušné síly –
pod tebou květ se rozlož krásou tklivý:
jak bílý bůh to národ spravedlivý!
Dej osud bojů nám, co muž a rek jich snese,
pak ale nad hlavou at' ráno rozbřeskne se,
z červánků slunce vyskoč, lehni českým polem –
buď v Čechách bílý den a plno růží kolem.